

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3196/2021
12.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, Сектор за материјалне ресурсе, Управа за општу логистику, Дирекција за услуге стандарда ВУ „Дедиње“ са седиштем у Београду, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3491/21 од 15.09.2021. године, у седници одржаној 12.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3491/21 од 15.09.2021. године у ставу другом, трећем и четвртом изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 213/20 од 17.02.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је обавезана тужена да тужили, на име разлике између исплаћене и припадајуће разлике по основу минулог рада, прековременог рада, рада у дане државног празника и по основу војног додатка за период од 01.05.2015. године па до 31.11.2018. године, исплати укупан износ од 126.947,71 динар, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе, почев од дана доспелости до исплате, у висини и од датума ближе означених у садржини тог става. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да за тужилу уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – филијали Београд; доприносе за обавезно здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање – филијала Београд, као и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање – филијала Београд. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 78.790,00 динара са законском каматом почев од дана када наступе услови за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3491/21 од 15.09.2021. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у делу става првог и другог изреке, за досуђене разлике између исплаћеног минулог рада на основну зараду нижу

од минималне зараде и минулог рада обрачунатог на основну зараду у висини минималне зараде, за разлику између исплаћеног прековременог рада на основну зараду нижу од минималне зараде и прековременог рада обрачунатог на основну зараду у висини минималне зараде, за разлику између исплаћеног рада на дан државног празника на основну зараду нижу од минималне зараде и рада на дан државног празника обрачунатог на основну зараду у висини минималне зараде по месецима са припадајућом каматом за период од 01.05.2015. године до 30.11.2018. године, као и за доприносе за обавезно социјално осигурање на износе досуђене у овом делу става првог изреке ожалбене пресуде и у том делу, жалба тужене одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог и другог изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој за период од 01.05.2015. године до 30.11.2018., године, на име разлике између исплаћеног војног додатка од 15% на основну зараду нижу од минималне зараде и војног додатка од 20% на основну зараду у висини минималне зараде исплати новчане износе по месецима, са припадајућом каматом, као и доприносе за обавезно социјално осигурање на износе из овог дела става првог изреке ожалбене пресуде, као неоснован. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о парничним трошковима садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове поступка које је имала пред првостепеним судом у износу од 75.676,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате, а изнад досуђеног износа одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова пред првостепеним судом. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 12.000,00 динара, а преко досуђеног до траженог износа, одбијен је као неоснован, захтев тужене.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију и то против одлуке саджране у ставу другом, трећем и четвртм изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о трошковима поступка.

Испитујући правилност другостепене пресуде у ставу другом изреке на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка, због којих се ревизија може изјавити, ревизијом тужиље се одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је решењима тужене у својству цивилног лица распоређена на радно место радник за ... у Сервису за ... на неодређено време и одређена јој је плата од 645 бодова, са војним додатком од 15%, додаток на минули рад, прековремени рад и рад у дане државних празника. Тужена је тужиљи у спорном периоду исплаћивала војни додаток од 15% и то зарачунавањем на основну плату. Тужиља сматра да јој припада војни додаток од 20%, са којих разлога је тужбом, између осталог, тражила исплату разлике између исплаћеног војног додатка од 15% и захтеваног од 20%.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев за разлику између исплаћеног војног додатка од 15% на основну зараду нижу од минималне зараде и војног додатка од 20% на основну зараду у висини минималне зараде у Републици Србији, са позивом на одредабе члана 111. Закона о раду и члана 134. став 1., члана 81., 84., 85. Закона о Војци Србије.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у делу тражене разлике између исплаћеног и траженог војног додатка, јер је сматрао да тужиљи не припада војни додаток од 20%, с обзиром да се на тужиљу не могу применити одредбе Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, већ да тужиљи припада војни додаток од 15% прописан чланом 19. став 1. Правилника о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године, будући да је тужена војна установа и даље у процесу трансформације, да тужиља још увек није стекла статус војног службеника или војног намештеника да би се на њу могао применити Правилник о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије односно Закона о Војци Србије.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду и одбио захтев тужиоца за исплату тражене разлике зараде на име војног додатка од 20%, правилном применом материјалног права.

Чланом 194. Закона о Војци Србије („Службени гласник РС“, бр. 116/2007, 94/2019), прописано је да цивилна лица у служби Војци Србије, даном ступања на снагу овог закона постају војни службеници или војни намештеници (став 1.), и да ће министар одбране у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона донети пропис који ће уредити поступак превођења из става 1. овог члана (став 4.). Чланом 195. истог закона, прописано је да ће услове, начин и поступак трансформације војних установа који обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити и права и обавезе цивилних лица на служби у Војци Србије запослених у тим установама до завршетка трансформације уредити Влада (став 1.), а да до ступања на снагу прописе из става 1. овог члана цивилна лица на служби у Војци Србије запослена у установама која обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити, задржавају права и обавезе из радног односа према Закону о Војци Југославије (став 2.).

Влада је, на основу напред цитираног члана 195. став 1. Закона о Војци Србије, донела Уредбу о трансформацији војних установа које обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити и о правима и обавезама цивилних лица на служби у Војци Србије запосленим у тим установама („Службени гласник РС“, бр. 58/07, 10/13). Према члану 9а Уредбе, цивилна лица запослена у војним установама која обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити, до завршетка трансформације тих установа остварују права и обавезу из радног односа у складу са Законом о Војци Србије, а права на исплату плате, накнаде и других примања, као и стамбено обезбеђење остварују у складу са прописима којима се уређује пословање тих установа.

Сагласно напред цитираним одредбама закона и уредбе и да у спорном периоду још увек није била завршена трансформација ВУ „Дедиње“, то се на плате, накнаде и

друга примања запослених у тој установи треба применити Правилник о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године, а не Правилник о платама и другим новчаним износима професионалних припадника Војске Србије („Службени војни лист“, бр. 28/11, 10/17), како то тврди тужила. Чланом 19. ставом 1. Правилника о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“, било је прописано да цивилном лицу у установи припада војни додатак због посебних услова рада под којима врши службу у војсци, а нарочито због учешћа на војним вежбама, логоровањима, маневрима и узбунама, рада дужег од пуног радног времена (члан 196. и 135. Закона о ВЈ), вршења службе у свим условима, као и због других ванредних ситуација проузрокованих потребама борбене готовости и то 15% од основне плате. Стога, како тужилци не припада право на исплату разлике између исплаћеног војног додатка од 15% и војног додатка од 20%, то је правилно одлучио другостепени суд када је применом члана 19. став 1. Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужилце којим је тражила да се обавезе тужена да јој исплате разлику између исплаћеног војног додатка од 15% и војног додатка од 20%, који војни додатак од 20% је прописан чланом 24. став 2. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је оценио да су неосновани наводи ревизије тужилце о погрешној примени материјалног права у побијаном делу другостепене пресуде.

С обзиром на напред наведено, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**